

at rette et Spørgsmaal til den ærede Ord-
fører. Vi have jo her for faa Dage siden
behandlet et Lovforslag og nedsat et Udvalg
netop af den Grund, at det paagældende
Lovforslag har henledet Opmærksomheden
paa, at der var Embedsmænd, som havde
gjort sig en uretfærdig Fortjeneste ved at
tage mere i Kontorholds-godtgjørelse, end de
virkelig havde Lov til. Det var jo Grunden
til, at der i den Sag blev nedsat et særligt
Udvalg. Jeg har den Ære at være Med-
lem af dette Udvalg, og jeg tænker, at i dette
Udvalg vil ikke alene dette Spørgsmaal blive
undersøgt, men man vil ogsaa se, om det er
muligt at faae opløst fra forskjellige Sider,
hvoreledes det Hele hænger sammen paa disse
Omraader. Men nu staar der her i denne
Betænkning, at efter at Udvalget har nedsat
Befordringsgodtgjørelsen til en vis Herreds-
foged med 300 Kr., til det er blevet 1,000
Kr., at dette Beløb „dog betydeligt vil over-
skride den virkelige Udgift.“ Det er i den
Anledning, at jeg vil tillade mig at rette et
Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Jeg
tror, at vi ere fuldstændig enige om denne
Sag, men naar man saaledes uden videre
figer, at man giver de Herrer Embedsmænd
et Vederlag, som man forud indrømmer er
mere, end de egentlig burde have, komme vi
egentlig i en underlig Stilling. Naar man
sikkert og bestemt har hævdet, at Lovfor-
slaget skulde henvises til det Udvalg, jeg har
nævnt, og at Behandlingen skulde gaa i den
Retning, at Embedsmændene ikke skulde have
Mere, end de virkelig bruge, forstaar jeg som
sagt ikke denne Passus, at man paa For-
haand figer: Vi bevilge ham Mere, end han
egentlig bruger. Det kan jo imidlertid være,
at den ærede Ordfører kan give mig yder-
ligere Oplysninger herom. Jeg skal for-
øvrigt gjøre den Bemærkning, at naar de
Herrer Rettsbetjentes Befordringsudgift i visse
Ægne er stegen, er der dertil den ganske na-
turlige Grund, at de i forskjellige Jurisdik-
tioner have maattet søgte omkring for at
pante for Skatter, og det har, indrømmer
jeg, været en ikke saa ringe Befordringsud-
gift; men jeg kan ikke sige, at jeg har nogen
særlig Sympathi for dem, om de i den An-
ledning have haft særlige Udgifter; jeg veed
imidlertid, at denne Omstændighed for visse
Jurisdiktioners Vedkommende har haft Be-
tydning. — Det Spørgsmaal, jeg først moti-
verede, vil jeg altsaa stille til den ærede Ord-
fører, idet jeg selvfølgelig antager, at vi ere
fuldstændig enige om den Kritik, der mulig
kan reises mod forskjellige Embedsmænd over
den Maade, hvorpaa de opføre deres Kon-
torholds-godtgjørelse.

Ordføreren (H. Holm): Jeg er selvs-
følgelig ganske enig med det ærede Medlem
om i højeste Grad at misbillige, hvis en Em-
bedsmand opfører højere Beløb til sit Kon-
torhold, end han virkelig har brugt; men det
er der i dette Tilfælde aldeles ikke Tale om.
Jeg søgte for lidt siden udførlig at forklare,
hvoreledes dette hænger sammen, og jeg tror,
at det ærede Medlem, hvis han havde været
opmærksom paa mine Bemærkninger, vilde
have set, at der i dette Tilfælde ikke forelig-
ger Nogetsomhelst, der kan bebreides vedkom-
mende Embedsmand. Han har nemlig dels
opgivet, hvor mange Mil han har reist, dels,
hvilken den virkelige Udgift har været, og
der næst har han opgivet, hvad Beløbet vilde
blive, hvis man beregnede hans Befordring
pr. Mil efter en Takt af 1 Kr. 50 Ø., som
er den almindelige Takt for Embedsbefor-
dringer. Ved Siden deraf har han endvi-
dere forklaret, at hans virkelige Udgift har
været betydeligt lavere, 1,000 Kr. lavere, end
den vilde have været efter denne Beregning,
og han forklarer, hvorfor den har været ringe-
re, nemlig fordi der er Jernbaner i Kred-
sen, som han har kunnet benytte i Stedet
for Bogn, og fordi hans første Fuldmægtig
har haft egen Befordring og har reist med
den uden at tage Vederlag derfor af Em-
bedet. Men saa er det, at Udvalget og Mi-
nisteriet i dette som i mangfoldige andre Til-
fælde figer som saa: Dette er kun en til-
fældig Omstændighed, at han i de foreløbne
5 Aar har haft det paa den Maade, der er
Saget, der borger for, at han i de følgende
5 Aar har den samme Fuldmægtig, eller at
Fuldmægtigen vedblivende befordrer sig paa
samme Billaar. Vi maa derfor give Em-
bedsmanden et saadant Beløb, som der er
Nødvendighed for, at han vil kunne komme
igennem med. Overhovedet stille vi os ved
Behandlingen af disse Kontorholdsvederlag
altdi paa det Standpunkt, at vi ikke lægge
Indberetningerne til Grund for Kontorholds-
vederlagets Fastsættelse; vi bruge dem kun
til Veiledning, saaledes at vi se, hvad de
virkelig have forbrugt, og deraf skønne, om
der er Grund til at gaa videre. Der be-
nyttes og gaas frem efter Ministeriets og
Folkethingets Skjøn, der staves ved Sam-
menligning mellem de forskjellige Embeders
Omfang, deres Forretningers Mængde osv.,
og kun til Veiledning i saa Henseende be-
nytte vi saa Embedsmændenes Indberetnin-
ger. Jeg tænker, at det ærede Medlem nu
vil have set, at der i dette Tilfælde ikke er
Grund til at anke over, at der i Betænkning-
en staar, at vedkommende Embedsmand faar
et Beløb, der er større end det, der svarer